

МАРИО МИЛАНО
СЛАДКО ДЕТЕ ВЪВ ВРЕМЕТО
ИСТОРИЯТА НА ЯНАКИ

chitanka.info

От двете страни на пътя, там, където ярката жълта светлина на фаровете се стопяваше, започваше абсолютният мрак на азиатската нощ. Но през деня по тези пустинни места, сред ниските храсталаци и тръните, можеха да се видят бавно да крачат едногърби камили, а понякога и цели стада биволи или гривести лъскави коне. Местните чобани носеха шалвари и ризи тип „рубашка“, понякога слагаха отгоре сив, свободно падащ шинел от груб вълнен плат. Беше невъзможно да ги сбъркаш най-вече заради белите им шапки с бродерия, наричани Ак-калпак. Животните и хората гледаха с еднакво безразличие отминаващите коли и пътниците в тях.

Нашият „Ленд ровър“ се носеше по асфалтовия път към летището с повече от 100 километра в час. Самолетът ни излиташе в три и половина сутринта. Асфалтът бе гладък, шосето бе пусто и шофьорът ни, местен човек, караше сякаш бе заспал, без да отрони и дума. Аз си отивах в отпуск, пътувах сам на задната седалка на джипа и гледах съсредоточено през прозореца безкрайната черна пустош, която ни обграждаше, така както някой отегчен пътник гледа тъмните водни талози на океана, надвесил се през перилата на лайнера.

На предната седалка на джипа имаше още един пътник — официален представител в тази затънтена страна на една много известна консултантска фирма и мой стар приятел от предишни времена. Колата принадлежеше на фирмата му, шофьорът също. Приятелят ми от време на време отваряше прозореца да изпуши по една пурета. Беше голям чешит, с когото бяхме изпили не една бутилка скоч. Сигурно бе надхвърлил 55, едър, с широко лице, кафяви очи и побеляла коса, знаеше куп вицове, държеше се като джентълмен, макар че в редки случаи избухваше, обикновено когато губеше пари на карти. Тогаваше псуваше като хамалин. Сега, в началото на жегите, той, за разлика от мен си заминаваше окончателно от страната. Говореше се даже, че му предстои предсрочно пенсиониране.

След като изпуши пуретата, спътникът ми се прокашля и се обърна с лице към мен.

— Виж какво, Джанаки (така ми казваха приятелите), ти сигурно се питаш каква е причината сега да пътуваме заедно към самолета? Е, добре, така или иначе навярно никога повече няма да се срещнем, защото мисля да прекарам остатъка от живота си на един чудесен тихоокеански остров, а и това, което ще ти разкажа, съм сигурен, скоро

ще бъде известно на всички. Ще ми позволиш да продължа на френски. Шофьорът ни може и да знае няколко думи английски, но в тази страна френският е напълно непознат, а за теб, доколкото знам, е като майчин език.

Всичко започна преди 8 седмици, някъде в края на юни. Получихме съобщение, че ще ни посети важен японец, високопоставен служител на голяма тяхна фирма. Няма да спомена името ѝ, макар че и това го знае вече навярно всеки. Дойде този Танаки или май беше Тамаки сан. Като всеки японец беше непроницаем, но това, което ни предложи, бе кристално ясно. Местните се стягат да разпределят дяловете в новооткритото газово находище и японците с основание се бояха да не ги забравят, въпреки че именно те откриха газа. Ти знаеш за тази история и за връзките на зетя на президента с „големия северен съсед“. Както и да е, господин Тамаки, май все пак така се казваше, ни предложи солиден бонус, ако им помогнем да си запазят интересите. Работата не търпеше отлагане.

Както и да е, решихме, че офертата си струва, и се заехме за работа. Трябваше да окажем натиск, да спретнем една кампанийка и да вкараме домакините в правия път. Както се казва — ако не може с морков, се опитва с тояга. Трябваше да намерим подходящ слоган, едно красиво лице на протестите и останалите задължителни атрибути, така де, ти знаеш, нали си учил в университета маркетинг.

Със слогана беше лесно — продължи той, — взехме един, дето вече го бяхме използвали няколко пъти, нещо от типа на „Африка на африканците“, ти знаеш, но с лицето на протестите и с общия облик на мероприятиято малко се поизпотихме.

Бяхме се събрали няколко души в „глухата стая“, ти знаеш, и на монитора разглеждахме слайд след слайд снимките, които бяхме нащракали наслука при първите протести на студентите. Очите ни изтекоха да се вираме, но полза никаква — на екрана се редяха все едни и същи безизразни лица, като издялани от камък. И изведнъж, невероятно, на един балкон се вижда младо, симпатично маце, ама като от модно списание и, забележи, очите ѝ зелени! Азиатка със зелени очи — просто прелест. На перилото на балкона красавицата бе простряла одеяло или нещо подобно, в един очарователен цвят, който бе малко трудно обаче да определим, нещо средно между червено и лилаво. „Що за цвят е това“ — питам един от моите пиари, който също

не може да си откъсне погледа от мацето, надничащо зад одеялото. „Ами май е пурпурен.“ „Пурпурен ли — скачам аз като ужилен. Я почакайте“, и започвам да ровя в едно от чекмеджетата, дето си държа дискове със стари парчета, ти знаеш, пускам ги често, като играем бридж. Накрая намирам каквото ми трябва и в стаята се разнася божествената музика на великите „Дийп Пърпъл“ и онова страхотно соло от „Дете във времето“. Представяш ли си как нежно пее Иън Гилън: „Скъпо дете във времето, ти ще видиш линията, линия, която е прокарана между доброто и злото. Виж слепия човек, стрелящ по света, куршумите летят, вземайки своето.“

— Това е знак на провидението — извиках аз в крайна възбуда и започнах да обяснявам на останалите ситуацията. — Момичето от снимката ще бъде нашето лице на протестите, нашият символ, а пурпурният цвят става цветът на протеста, линията между доброто и злото — това е нашият нов слоган — „Не преминавай линията между доброто и злото!“ — страшно романтично и абсолютно абстрактно. Просто страхотно. И най-важното, от половин година се знае, че точно в края на месец юли на централния стадион ще пеят самите „Дийп Пърпъл“. За солидна сума те, по изключение, бяха включили в световното си турне и тази затънтена провинция. Това бе небивал шанс. Концерт на тъмнопурпурните като апогей на един малък пурпурен хепънинг!

След това нещата тръгнаха много бързо и изключително добре. Подлудихме „Фейсбук“ и „Туитър“, раздадохме пурпурни фланелки на студентите от местния университет с надпис „Не преминавай линията“ и те бяха наистина горди да ги носят. Направихме няколко страхотни клипа и закахме фаталната дата на концерта, за която бяхме подготвили бутафорен щурм на президентския дворец, който, разбира се, щеше да завърши мирно чрез побратимяване с полицията на фона на великата музика. За това се договорихме с когото трябва в кабинета на президента и закахме, уверени в своя успех. Всички телевизии щяха да предават пърформънса ни на живо.

— Представяш ли си какъв фурор? Заслужавахме едновременно „Грами“, „Оскар“ и „Златен глобус“! — продължи моят събеседник — Но животът, драги Джанаки, е мно-оо-го по-сложен от всеки сценарий и над всеки от нас, ти знаеш, виси по един Дамоклев меч.^[1] Дойде сублимният момент. Концертът беше в разгара си. Беше грандиозно.

На стадиона имаше 50 хиляди млади хора и повечето от тях бяха с нашите тъмнопурпурни фланелки. Една истинска пурпурна вечер. Нашето маце бе непрекъснато в кадъра на всички канали — местни и чужди. Тя танцуваше, смееше се и размахваше флагче с надпис „Не преминавай линията!“. От време на време извикваше, обърната към камерите: „Къде е линията?“ И стадионът отвърщаше: „Между доброто и злото!“ Казвам ти, беше една такава веселба, като на погребение в Ню Орлиънс. Даже за момент си представих, че съм в 1972, с дълга хипарска коса, изтъркани джинси, че на огромния стадион бушува Гилън и че държа за ръка малката Люси.

Моят спътник спря за секунда. Извади отново кутията с пуретите и бавно запали една. Пое дълбоко от сладникавия дим и продължи:

— Та, както вече казах, над всеки от нас виси по един Дамоклев меч. Точно в сублимния момент, когато всички камери и погледи бяха насочени към нашата зеленоока кукличка, да вземе към нея да се присламчи един досадник от местните кореспонденти и без да ни е питал, да започне да ѝ задава своите тъпи въпроси, и то директно в ефира! Отначало нищо особено, помислих си, ще ни се размине. Всичко ще завърши добре. Над стадиона вече се сипеха фойерверки, на сцената гореше пурпурен лазерен огън и кънтеше бас китарата със солото на „Жената от Токио“. Знаеш текста: „Моята жена от Токио, тя ми дава възможност да прогледна. Моята жена от Токио, тя е толкова добра с мен.“^[2] И тогава онзи репортер да вземе да изръси с мазен глас: „А коя е Вашата любима песен на «Дийп Пърпъл»?“ Точно когато въздухът щеше да експлодира от плачещите звуци на соло китарата и от копринените слова „Ти се издигах от неоновия мрак, блестяйки като побъркана луна, която ме превръща в огън, аз се възвисявам“^[3], точно в този сублимен момент нашето зеленооко момиче да вземе да изтърси: „Моята жена от Токио.“ Като го чух, изпуснах чашата със скоча, но това беше, както се казва, само началото на проблема. Пурпурната кукличка продължи по-нататък с мелодичното си гласче. „Най-много обичам тази песен, защото майка ми каза, че съм наполовина японка, тя ми каза това едва вчера, когато навърших 18 години.“ В този момент вече действително паднах от стола, както си седях с краката на масичката пред плазмения телевизор. Нашият символ, надеждата на една нация — наполовина японка!

Не минаха и петнадесет минути и местните телевизионни канали започнаха атаката — протестите са инспирирани от чужди сили, които искат да завладеят природните ни богатства и други подобни дежурни глупости. Но сега всичко това звучеше правдоподобно, защото от екраните непрекъснато се повтаряше онази злополучна фраза, изтърсена от мацето: „Аз съм наполовина японка.“ По-нататък нещата са известни. След края на концерта наред с аплодисментите се чува и дюдюкания и възгласи.

— Пурпурни, ходете си в Япония! След това вместо очаквания масов поход към президентството последва една рехава демонстрация, а група маскирани младежи тръгна да подпалва японското посолство, макар че онези в посолството и хабер си нямаха какво всъщност става. Добре, че полицията навреме се намеси, та всичко се размина само с няколко преобърнати коли.

Излишно е да ти разправам колко пари загубихме.

[1] Според притча, разказана от Цицерон, по време на пир в двореца на сиракузкия тиран Дионисий над неговия мним приятел Дамокъл изведнъж бил провесен остър меч, висящ на конски косъм. Целта била да се напомни на самозабравилия се в успехите си Дамокъл, че съдбата може да се отвърне внезапно от всеки, даже и от най-успелия и от най-големия ласкател на владетеля. ↑

[2] My woman from Tokyo She makes me see.

My woman from Tokyo She's so good to me. ↑

[3] Rising from the neon gloom, Shining like a crazy moon Yeah, she turns me on like a fire I get high. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.